

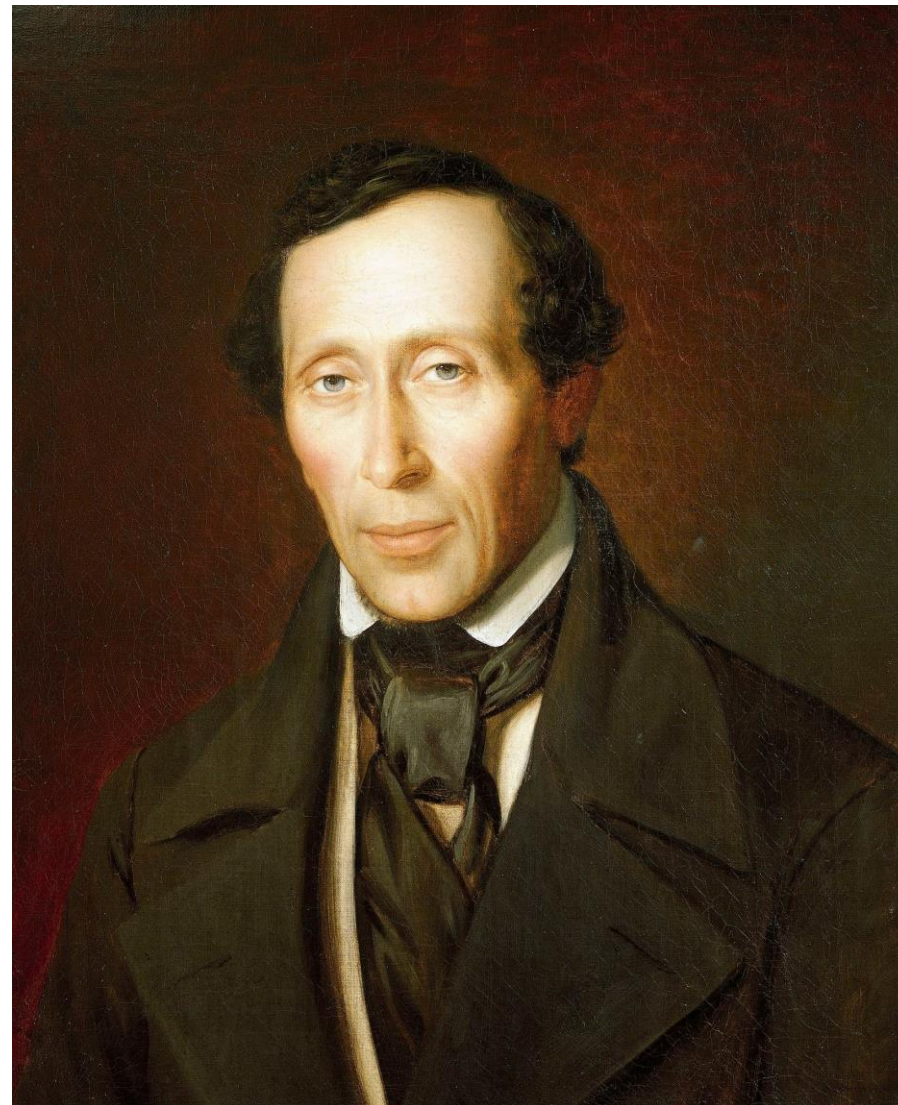
Tarptautinė knygos diena

Susipažinkime su H.K Andersenu!

Skaidres ruošė 7e klasės mokinė Gerda Prusevičiūtė, konsultavo lietuvių kalbos mokytoja R.Mikolaitytė

Kas sieja knygos dieną ir H.K Anderseną?

Balandžio 2-oji – žymiojo danų pasakininko Hanso Kristiano Anderseno gimimo diena. Nuo 1967 m. pasaulyje ji minima ir kaip Tarptautinė vaikų knygos diena.

H.K. Anderseno gyvenimo vingiai

**Informaciją rinko 7e klasės mokiniai Simas Budrys, Marius Lazko, Adomas Barysas,
Karolis Čiukšys.**

H.K Anderseno vaikystė

Prieš daugelį metų 1805-iasiais ankstyvą pavasarį Danijos Karalystėje gimė berniukas Hansas Kristianas Andersenai. Jo motina Anė Mari Andersdoter buvo aukšta, liekna moteris kiek vyresnė už tėvą ir labai prietaringa. Dirbo skalbėja. Tėvas - buvo ramus žmogus, jis buvo batsiuovys. Mėgo skaityti danų rašytojo Liudviko Holbergo pjeses ir drožti žaislus mažajam savo sūneliui. Tėvas kiekvieną sekmadienį vedavosi jį į mišką, ten pasakodavo sūnui apie augalus gyvūnus, o Hansas Kristianas rinkdavo ir verdavo jas ant smilgos. Berniukas taip pat mėgdavo pinti gėlių vainikus bei nendrinis laivėlius, kuriuos grįžęs namo plukdydavo upelyje, tekėjusiame už jų namo. Dar būdamas vaikas tėvas norėjo mokytis, tačiau jo šeima negalėjo sau to leisti. Štai kodėl tapo batsiviu – o šio darbo jis nekentė. Hanso Kristiano motina nemokėjo nei rašyti, nei skaityti ir galvojo, jog kvaila gaišti laiką tokiems reikalams.

H.K Anderseno vaikystės namas

H.K Anderseno vaikystė

Su vienu jo tėvai sutarė: abu jie lepino savo berniuką ir darė viską, kad tik jam būtų gera. Sekmadieniais tėvas Hansui Kristianui skaitydavo, o motina dažnai pasakodavo jam istorijas iš savo vaikystės laikų. Anė stengdavosi jų mažą butuką, kuriame buvo tik vienas kambarys ir virtuvė, laikyti švairiu ir gražiu, išpuošdavo namus stiklo gaminiais ir papuošalais.

Motina sekmadieniais papasakodavo apie tuos laikus, kai dėl jos skurdžios šeimos jai reikėdavo elgetauti. Mažasis Hansas turėjo lakią vaizduotę kaip jo senelė. Jis įsivaizduodavo motinos kančias ir verkė. Anė Hansui sakydavo, kad jo vaikystė yra daug kartų geresnė nei jos tuomet ir Hansas sutikdavo.

Hansui nereikėjo prašyti išmaldos. Jis turėjo talentingą tėvą, kuris piešdavo ir droždavo žaislus, kokius tik nori Hansas. Jis net sukurdavo judančių paveikslėlių bei malūną, kuriam sukantis šoka malūnininkas. Ūgtelėjęs Hansas pats pradėjo siūti rūbelius lėlėms, kurias išdrožia tėtis.

Karjeros pradžia

Anė nepažinojo savo tėvo, o jos motina, Hanso Kristiano senelė, buvo labai neturtinga. Kartą net sedėjo kalėjime ir gaudavo tik duonos ir vandens. Iš tėvo pusės Hanso senelė taip pat gyveno Odensėje. Ji labai mylėjo, lepino savo anūką ir kasdien praleisdavo su juo daug laiko. Senelė troško, kad Hansas taptų įžymus, nes jai pačiai to pasiekti nepavyko.

1829 m. Anderseną sulaukė nemažos sėkmės su apysaka „Kelionė pėsčiomis nuo Holmeno kanalo iki Amagerio rytinio taško“. Jo pagrindinis veikėjas susitinka su personažais nuo švento Petro iki kalbančios katės. Po šios apysakos Anderseną parašė teatralizuotą kūrinį „Meilė Šv. Mikalojaus bažnyčios bokšte“ ir trumpą eilėraščių tomą. Iš karto po šių eilėraščių išleidimo jis nepadarė didelės pažangos rašydamas naujus kūrinius, bet 1833 m. iš karaliaus gavo kelionės stipendiją. Tai leido jam išvykti į pirmąją iš daugelio kelionių po Europą. Juroje, netoli Le Locle, Šveicarijoje, Anderseną parašė apsakymą „Agnetė ir undinė“. Tais pačiais metais jis praleido vakarą Italijos pajūrio kaime Sestri Levante – vietoje, kuri įkvėpė „Pasakų įlankos“ pavadinimą.

Karjeros sūkuryje

1835 m. Rašytojas išleido romaną Improvizacija, kuris buvo gerai sutiktas ir turėjo pasisekimą Danijoje bei užsienyje. Būtent šis kūrinys išgarsino H.K. Anderseno vardą Europoje. Tais pačiais metais romanas buvo išverstas į vokiečių, o netrukus ir į švedų, rusų, anglų, olandų, prancūzų bei čekų kalbas. Su humoru ir begale fantazijos jis iš pradžių kūrė vaikams; vėliau savo pasakojimą praturtino subtilia ironija ir gyvenimo išmintimi, todėl jo kūrinius vis labiau ėmė vertinti ir suaugusieji. Jo kūrinuose juntama stipri romantikos įtaka. Ryškiausi pavyzdžiai: “Karalaitė ant žirnio”, “Sniego karalienė”, “Bjaurusis ančiukas” ir “Naujieji karaliaus drabužiai”.

Per savo karjerą H.K. Anderseną yra pelnęs daug apdovanojimų ir titulų. Jis yra apdovanotas prometėjo šloves apdovanojimu, raudonojo erelio ordinu.

Žymiojo rašytojo mirtis ir atminimas

1872 m. pradžioje, būdamas 67 metų, Anderseną iškrito iš lovos ir buvo sunkiai sužeistas; jis niekada visiškai neatsigavo po patirtų sužalojimų. Netrukus po to jam pasireiškė kepenų vėžio simptomai ir jis mirė 1875 metais.

Hanso Kristiano Anderseno muziejus yra muziejų / pastatų, skirtų garsiajam autoriui Hansui Kristianui Andersenui, rinkinys Odensėje, Danijoje, kai kurie iš jų įvairiais istorijos laikotarpiais veikė kaip pagrindinis Odensės muziejus pagal autorių.

Danų įkurtame mieste Solvange, Kalifornijoje, Hanso Kristiano Anderseno muziejus skirtas autoriaus gyvenimui ir kūrybai pristatyti. Parodoje yra Anderseno vaikystės namų ir „Princesės ir žirnio“ modeliai. Muziejuje taip pat yra šimtai Anderseno kūrinų tomų, įskaitant daug iliustruotų pirmųjų leidimų ir susirašinėjimą su danų kompozitoriumi Asger Hameriku.

Kongreso bibliotekos Retų knygų ir specialiųjų kolekcijų skyriui didelę Anderseno medžiagos kolekciją paliko danų kilmės amerikiečių aktorius Jeanas Hersholtas. Ypač verta paminėti originalią iškarpu knygėlę „Andersen“, parengtą jaunajam Jonui Drewseni.

H.K Anderseno muziejus Odensėje

H.K. Andersen gerbiamas iki šiol!

Hanso Kristiano Anderseno apdovanojimai – premijos, kurias kasmet skiria Tarptautinė jaunimo knygų taryba autoriui ir iliustratoriui, kurių darbai prisidėjo prie vaikų literatūros kūrimo.

Hanso Kristiano Anderseno literatūros premija, Danijos literatūros premija, įsteigta 2010 m

Jo garbei Anderseno gimtadienis, balandžio 2 d., minimas kaip Tarptautinė vaikų knygos diena.

2005-ieji, Danijoje paskelbti „Hanso Anderseno metais“, tada buvo Anderseno gimimo antras šimtmetis, o jo gyvenimas ir kūryba buvo švenčiami visame pasaulyje.

Danijoje per „Hanso Kristiano Anderseno metus“ Kopenhagos „Parken“ stadione buvo surengtas gausiai žmonių lankomas pasirodymas, skirtas rašytojui ir jo pasakojimams paminėti.

Visur aplink pasaulį galima rasti Anderseno paminklų, kurie pamini jo nuostabią kūrybą ir personažus.

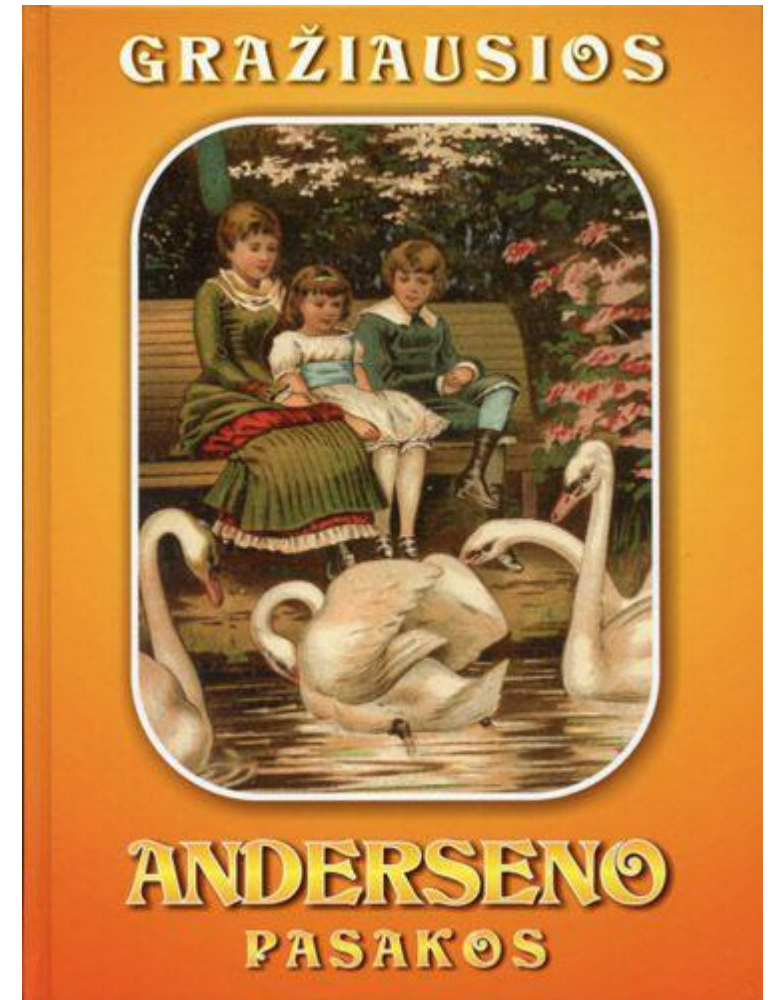
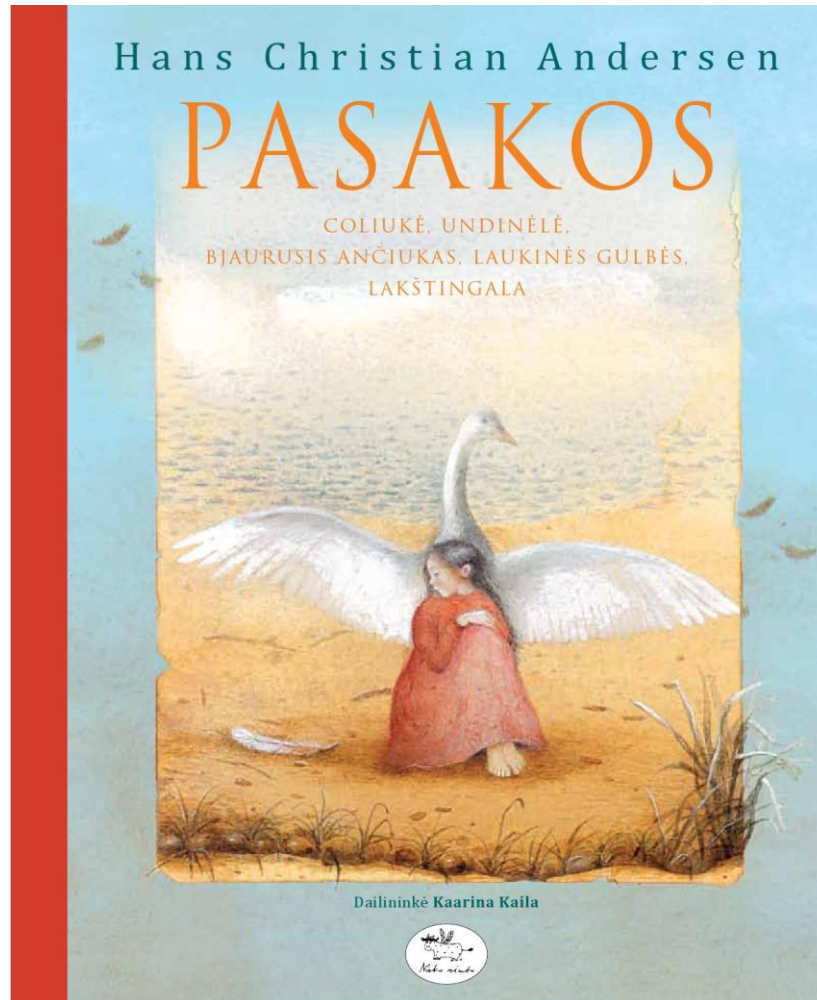
H.K. Andersenui pagerbti skirti paminklai visame pasaulyje

Kelionė po H.K. Anderseno kūrybą

H.K. Anderseno kūryba

H.K. Andersen per visą savo gyvenimą yra parašęs daugiau nei 150 kūrinių. Daugiausiai rašė pasakas. Garsiausios - „Karalaitė ant žirnio“, „Sniego Karalienė“, „Bjaurusis ančiukas“ bei „Naujieji karaliaus drabužiai“. Be šių, yra ir mažiau girdėtų, bet taip pat labai įspūdingų pasakų. Apie jas šiandien ir papasakosime.

„JONAS KVAILYS“

Šioje pasakoje pasakojama apie berniuką, vardu Jonas. Jonas turėjo tėvą, du brolius, kurie buvo labai protingi ir išsimokslinę. Berniukas nebuvo toks protingas ir mokytas, kaip jo broliai, tad buvo vadinamas - Jonu kvailiu.

Pasakoje visi trys broliai bandė pirštis karalaitėi. Karalaitė norėjo tekėti už išmintingo, bei kilnaus vyro, bet ją pakerėjo Jonas, kuris nebuvo toks protingas ir išmintingas, tačiau turėjo tokias būdo bruožo savybes, kurios jį padarė tikru išminčiu. Būtent gerosios savybės sužavėjo karalaitę.

Pasaka įrodo, jog žmogaus niekada negalima vertinti pagal jo išvaizdą, ar kitas žmogaus išorės savybes. Žmogų reikia vertinti pagal jo vidų, pagal jo vidines savybes, bruožus. Jeigu žmogus vienoje ar kitoje srityje nėra protingas, tai nereiškia, kad jis yra kvailas. Kartais žmonės būna per daug kuklūs ir neparodo kas esą iš tikrųjų, tad niekada žmogaus nereikia skubėti vertinti.

„Jonas kvailys“ piešiniuose

Emilijus Arlauskas 7e

Šiame piešinyje yra vaizduojama kaip tėvas padovanoja savo dviem išmintingiems sūnams po labai gerą žirgą. Vienam sūniui padovanojo žirgą baltą, kaip putą. Kitam sūniui padovanojo juodą žirgą, kaip sabalas.

Kotryna Metrikytė 7e

Šiame piešinyje yra vaizduojama kaip Jonas, raitas ant ožkos, joja link karalaitės pilies. Jodamas per mišką randa ant kelio mirusią varną, kurią nusprendžia padovanoti karalatei.

„Jonas kvailys“ piešiniuose

Monika Butrimovič 7e

Šiame piešinyje yra vaizduojama, kaip Jonas atjoja prie miesto vartų.

Akvilė Pečiulytė 7e

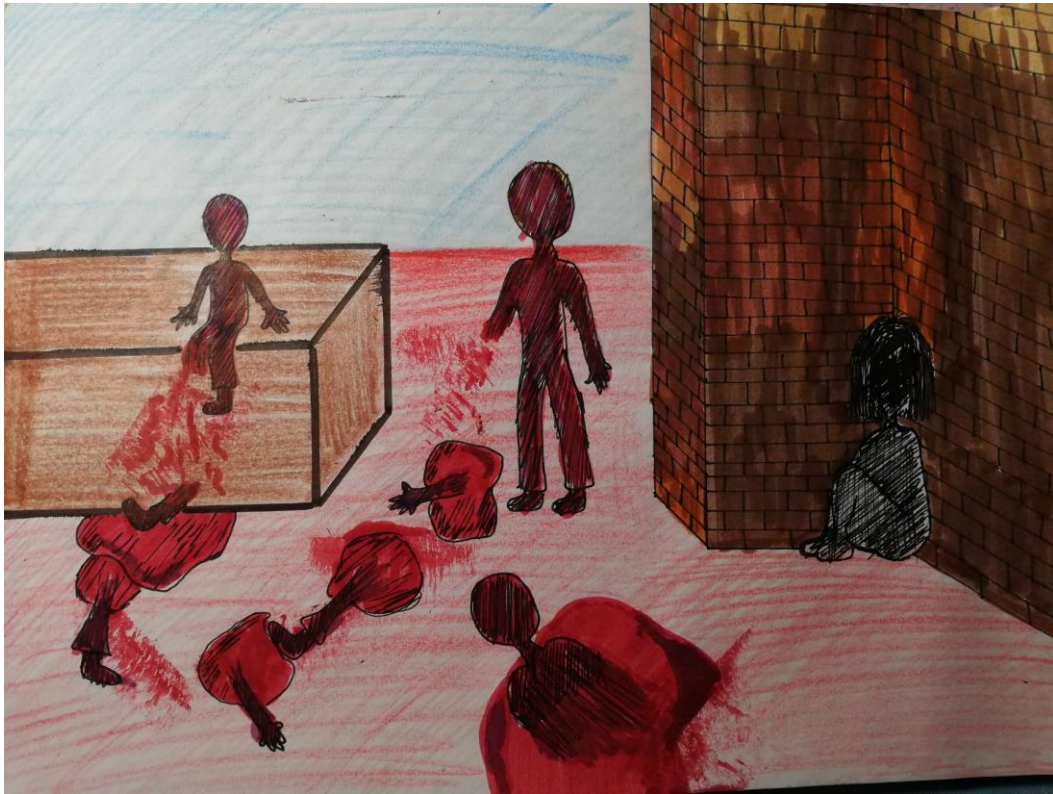
Šiame piešinyje yra vaizduojama kaip Jonas kvailys raitas ant ožkos įjoja į karalaitės pilį.

„VANDENS LAŠAS“

Šioje pasakoje pasakojama apie burtininką senelį Kribelį Krabelį ir jo burtus su vandens lašeliu. Pasakoje pasakojama, kaip burtininkas pasitelkęs padidinamąjį stiklą ir savo vaizduotę paprastame vandens lašelyje gali įžiūrėti miestus, baisiausius karus ir įvairiausias būtybes. Taip pat jis gali įžiūrėti ir gražius dalykus.

Pasaka įrodo, jog žmogus visada gali žvelgti giliau, tas pačias situacijas skirtingais momentais galima suprasti ir įsisavinti savaip.

„Vandens lašas“ piešiniuose

Deniza Semeniuk 7e

Peštynių sukūryje, viename kampe glūdėjo maža esybė, tyli ir rami kaip jauna mergaitė, ir ji tik vieno tenorėjo, kad jos niekas nelieštų.

Mila Sideravičiūtė 7e

Vandens lašelyje matomas miestas.

„Vandens lašas“ piešiniuose

Adelija Žitkevičiūtė 7e

Kribelis Krabelis atlieka burtus su vandens lašeliu.

Tomas Petreikis 7e

Padidinamasis stiklas ir jame matomi laimingi gyvūneliai.

„NYKŠTUKAS IR PONIUTĖ“

Ši pasaka yra apie Nykštuką ir Poniutę, Sodininko žmoną, kuriai labiau patiko rašyti poeziją, neigu namie virti košę. Poniutė su savo sūnėnu – Seminaristu, valandų valandas kalbėdavo apie poeziją. Tačiau niekas nežinojo, kad tuo tarpu nykštukas dirbo visus darbus už Poniutę ar, kad jis net ten gyveno! Nykštukas žinojo, kad niekas juo netiki, todėl nutarė padaryti visokių piktadarybių, kol Poniutė kalbės apie poeziją. Bet, nutiko kažkas netikėto! Pasirodo, moteris buvo parašiusi eilėraštį apie jį, bent jis taip manė. Nykštukas buvo kupinas pasididžiavimo. Jis nusprendė, kad ši Poniutė yra geriausia moteris pasaulyje ir jis jai nekrės jokių kvailysčių.

Pasaka parodo, jog kartais nežinodamas tiesos gali prikrėsti kvailysčių ir pakenkti žmogui, kuris nėra padaręs nieko blogo.

„Nykštukas ir poniutė“ piešiniuose

Arnas Vaitukavičius 7e

Sodininkas teigia Seminaristui ir Poniutei, kad žmonos vieta prie puodų.

Kamilė Bužokaitė 7e

Seminaristas ir poniutė diskutuoja apie poeziją.

„Nykštukas ir poniutė“ piešiniuose

Dominykas Linartas 7e

Nykštukas verda košę, kol Poniutė kalbasi su Seminaristu.

Kotryna Barciūnaitė 7e

Poniutė duoda seminaristui jos poezijų knygą.

„Nykštukas ir poniutė“ piešiniuose

Kamila Krakevik 7e

Nykštukas siūlo katinui išlakti poniutės grietinę.

Giedrė Budriūnaitė 7e

Nykštukas išgirsta eilėraštį apie save.

„TIKRA TIESA“

Šioje pasakoje pasakojama apie baltos vištos istoriją, kuri atėjo iki kitos vištidės neįprastu būdu.

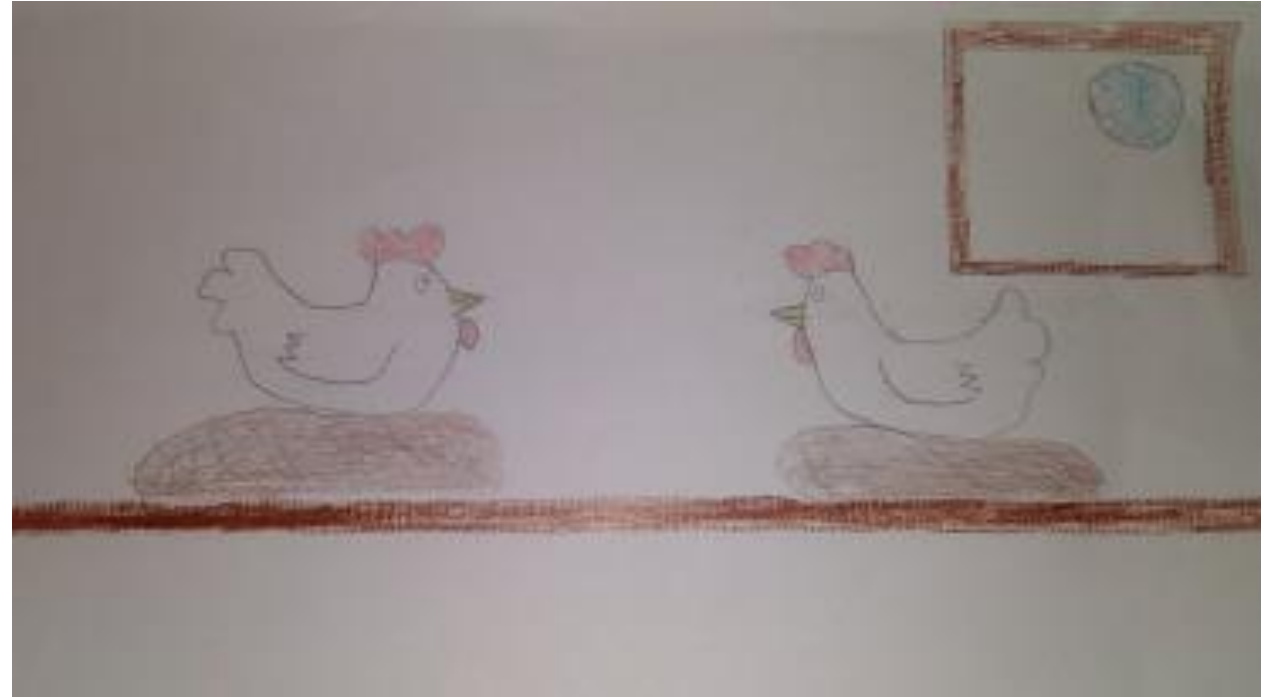
Šio kūrinio mintis yra tai, kad nereikia savęs keisti, kad tu patiktum kitiems.

„Tikra tiesa“ piešiniuose

Sofija Jarošenko 7e

Pranešama svarbi žinia. Vištoms plunksnos pasišiaušė, o gaidžiui net skiauterė, nuo praneštos žinios.

Deividas Burinskis 7e

Piešinyje pavaizduotos vienos iš pagrindinių pasakos veikėjų – dvi vištos. Jos kalbasi tarpusavyje.

„Tikra tiesa“ piešiniuose

Adrianas Žekonis 7e

Vištos ateina aptarti ir pasitarti dėl susidariusios situacijos pas pelėdas.

Simonas Kuzminas 7e

Pelėda išskrenda pranešti istorijos savo draugei – kitai pelėdai.

Sena pasaka tampa nauja?

PASAKOS „KARALAITĖ ANT ŽIRNIO“ MOTYVAIS SUKURTA PASAKA „ŠVYTINTI SPIRALĖ – DVIDEŠIMT PIRMOJO AMŽIAUS STEBUKLAS”

Gyveno kartą Karalius, Karalienė ir trys jų dukterys. Karalius buvo prieš 21-ąjį amžiaus naujasias technologijas bei kitas šių dienų naujoves. Dukroms toks tėvo požiūris labai nepatiko. Jauniausiajai karalaitei Lėjai nepatiko tėčio nuostatos, nors jai buvo rodomas didžiausias dėmesys. Vyriausios dukters vardas buvo Odeta. Plaukų grožio vyriausiajai karalaitei pavydėjo visos karalystės merginos. Odetai buvo šešiolika metų, o Lėjai - keturiolika. Trečiosios sesers vardas Ramunė. Ši labiausiai išsiskyrė iš savo seserų savo charakteriu bei veido bruožais, kuriuos paveldėjo iš motinos.

Už karalystės ribų gyveno princas Edvardas. Jis norėjo vesti tikrą karalaite, de ja, visos, kurias jis sutiko, norėjo tekėti už tik dėl turtų ir valdžios. Edvardas gyveno prie Lietuvos pasienio kartu su savo tėvais – Lenkijos Karalystės valdovais.

Tuo metu Ramunei atsitiko tas, ko ji mažiausiai tikėjosi. Jos tėvas norėjo ją ištekinti už Estijos karalaičio Viljamo. Mergina nepritarė, bet tėtis vis tiek piršo Viljamą savo antrajai dukteriai. Vieną vakarą Ramunė susikivirčio su savo tėvu ir vidurnaktį pabėgo iš pilies. Tamsią naktį vargšė mergina pasiklydo Suvalkijos miškuose ir, pačiai nežinant, pateko į Edvardo šeimos karalystę. Merginą užklupo audra. Ramunei pasisekė, nes ji pastebėjo labai modernų, baltų sienų su ryškiomis lemputėmis dvarą. Mergina nusprendė pasibelsti ir paprašyti prieglobsčio.

Dvaro vartus atidarė vyresnio amžiaus senukas su žila barzdele ir spindinčia auksine karūna ant pakaušio. Karalaitė pasiprašė į vidų, nes buvo kiaurai peršlapusi nuo galvos iki kojų. Senukas pagailėjo merginos ir įleido. Viduje buvo labai jauku ir šilta, sienos baltos, o aplinkui žydėjo įvairiausių rūšių gėlės. Po poros minučių prie Ramunės pripuolė kelios tarnaitės ir iš karto ją perrengė sausais rūbais.

Staiga merginos dėmesį patraukė jaunas vaikinasis garbanotais, tamsiai rudais plaukais, žaliomis lyg miškas akimis. Mergina padėjo tarnaitėms ir priėjusi prie nepažįstamojo pasisveikino. Vaikinas prisistatė esantis šios Karalystės princas. Ramunė iš karto norėjo pasisakyti esanti taip pat karalaitė, bet, pažvelgusi į vaikinio užburiančias akis, suprato, jog šis ir taip turėtų viską suprasti, nes pajuto jam stiprią meilę.

Tuo metu, kol jaunuoliai stebėjosi vienas kitą, į kambarį įėjo Edvardo motina. Ši neatrodė labai patenkinta pamačiusi merginą. Karalienei paklausus, kas mergina tokia ir iš kur kilusi, Ramunė atsakė esanti Lietuvos karalaitė. Bet, deja, Edvardo motina nepatikėjo jos žodžiais ir nusprendė įsitikinti. Kol niekas nematė, kambaryje, kuriame ruošėsi nakvoti karalaitė, padėjo vazonėlį su žirniais viduje ir staigiai pasišalino. Niekas, net pati Ramunė, nežinojo Karalienę turint stebuklingų galių, kurias suteikia moderniosios dvidešimt pirmojo amžiaus technologijos, kuriomis domėjosi ir buvo įvaldžiusi jų stebuklingąsias galias. Vos tik merginai užmigo, įvyko stebuklas. Aplink ją susiformavo žalios spalvos spiralė, kuri vėliau apšvietė visą kambarį. Staiga spiralė sustojo suktis ir, vinguriuodama oru, nuskrido tiesiai į vazonėlį. Po kelių akimirkų išdygo didžiulis iki pat lubų augalas ir spiralė išsisklaidė.

Pabudusi ryte karalaitė nieko nesuprato pamačiusi tokį didžiulį augalą, o Lenkijos karalienė suprato klydusi, jog iš karto nepatikėjo, kad Ramunė yra Lietuvos karalaitė. Po kelių dienų įvyko didžiulės Edvardo ir Ramunės vestuvės, kuriomis didžiavosi Lietuvos ir Lenkijos karaliai bei šių šalių gyventojai.

Lietuvos Karalius suprato, kad 21-ojo amžiaus technologijos nėra vien tik blogis, kad jos tarnauja ir tauriems bei kilniems dalykams.

Pasaką kūrė 7e klasės mokinės Saulė Gečiūtė ir Emilija Petrauskaitė. Konsultavo lietuvių kalbos mokytoja R.Mikolaitytė

„ŠVYTINTI SPIRALĖ – DVIDEŠIMT PIRMOJO AMŽIAUS STEBUKLAS” PIEŠINIUOSE

Monika Petrauskaitė 7e

Edvardas susitinka su Ramune

„ŠVYTINTI SPIRALĖ – DVIDEŠIMT PIRMOJO AMŽIAUS STEBUKLAS” PIEŠINIUOSE

Emilija Petrauskaitė 7e

Karalaitė Ramunė randa šiuolaikinės statybos dvarą.

„ŠVYTINTI SPIRALĖ – DVIDEŠIMT PIRMOJO AMŽIAUS STEBUKLAS” PIEŠINIUOSE

Margarita Korlaitė 7e

Trys karalaitės seserys pilyje.